

TRẦN VĂN NGHĨA

**thưở em
còn sợ sang đường
tóc bầy**

AN LẠC

THUỞ EM CÒN SỢ SANG ĐƯỜNG TÓC BAY

• Thôn tâng
Nguyễn Thu Anh
Phước Long, 28. 8. 2019
Tết già'

Thôn Văn Nghĩa

TRẦN VĂN NGHĨA

THUỞ EM CÒN SỢ
SANG ĐƯỜNG TÓC BAY

AN LẠC
1974

MÙA MƯA EM QUA PHIỐ

Rồi có mưa về buổi tàn Đông
Em qua chợ quận ướt chân hồng
Làm đau xác lá vàng thán chấp
Là cả đời đau, em biết không ?

Saigon 1969

thuở em còn sợ sang đường tóc bay

ĐỀ NHỚ LÚC XA NGƯỜI

Đưa nhau một đoạn đường dài
Tĩnh nghe cách một quan hoài mây bay
Cảnh xa cội, chim xa cây
Cả trời thương nhớ về đây bến sông

Đưa người một sớm mai trong
Đã nghe lãng mạn xuôi lòng theo sau
Mơ người với chuyện trầu cau
Ai xui con sáo quên mau hẹn thề

Đưa người mấy núi nhiều khe
Lên xe có biết dưới xe kẻ buồn ?
Hỏi lòng trăm đủ điều thương
Người xa đề mỗi tơ vương một người

Đưa nhau kẻ cuối chân trời
Người nơi cố quận ngậm lời tàn phai

Đưa nhau một đoạn đường dài
Nhớ ai vẫn đợi thương ai vẫn chờ
Dù đời lắm nắng nhiều mưa
Đã yêu nên để lòng tơ tưởng người

Đưa nhau biết đã mù khơi
Hồn in dãi chuyển xe đời dốc xa

Ví dù em có quên ta
Tình nguyên một thuở trên tà áo xưa

1972

VƯỜN NGUYỆT PHAI

Bông nở trong vườn đêm nguyệt tận
Ta nằm gối sách mộng đường thi
Bay muôn lời hát người viễn phố
Lòng chùng tơ lạ lạc đường đi

Mùi hương nhẹ thoảng một mình ta
Nghe như gần và trông như xa
Xin hái bên trời chùm vọng tưởng
Ép sâu lên vai áo hoàng hoa

Sông chảy muôn đời nước vẫn xanh
Mộng lạc đường xa lá rụng cành
Về bông quỳnh nở vàng như áo
Một thuở bên người rộn yến oanh

Bởi sương còn đọng trên hàng lá
Còn nhớ người đôi mắt hạt huyền
Hồn giăng ngàn sợi mây khói cũ
Chìm động đời ta những tiếng chim

Thấp nển tìm ai trong đêm nay
Sáng đường tơ rụng mát bàn tay
Đưa người phố tưởng sầu dịu vợi
Có ai buồn và có ai hay ?

Đã mất lối về, đâu kỷ niệm
Đêm xanh quên lãng mắt sông dài
Tang thương ta đã nghìn năm mãi
Có còn gì trong cõi tàn phai ?

4-1971

THUYỀN XA

Ngồi mong chiều xuống nhớ người
Sông sâu bến đậu một trời hoang vu

Nhà em kín cửa mưa mù
Mênh mông lại, cũng tương tư lối ngoài

Biết xa sao vẫn yêu người ?
Trăm năm nước chảy thương đời thuyền nan

Saigon 1970

THÁNG BẢY ĐÀ LẠT VÀ TÔN NỮ

Trời sắp rét hờ em rồi tháng Bảy
Cho lòng ta buồn những sợi mưa qua
Chuyến xe đó đưa nhau về bên ấy
Mỗi đoạn đường là muôn nỗi chia xa

Trời tháng Bảy nhiều mưa, em, Đà Lạt
Buổi ta đi còn nhớ mắt em buồn
Người Tôn-Nữ áo lụa màu Thúy cúc
Đứng nói lời đưa tiễn thấy mà thương

Dù một cõi trời xanh nào xa lắc
Cũng tìm nhau trong năm tháng rất nồng
Tình đã trao lần nắm tay thứ nhất
Mắt đã nhìn trong mắt nỗi vui chung

Làm sao quên những mùa trăng cứ xa
Vội dáng xưa chút nhớ gửi trao người
Trời sắp rét hờ em rồi tháng Bảy
Ta đã buồn theo những hạt mưa rơi

Còn lại đó, hờ em trời Đà Lạt
Rót đời ta nước mắt chuyến xe đầu
Biết ra sao cuộc tình đời Sư-Phạm
Hay xa rồi là cũng sắp quên nhau ?

Đà Lạt, 1972.

MUÔN TRÚNG

Em về qua phương đó
Sương chiều lạnh đôi vai
Áo thơ gầy đang nhỏ
Chân em thương nhớ ai

Đường xa mờ bụi gió
Nghe như buốt trong lòng
Bóng xưa buồn nước nở
Em còn nhớ tôi không ?

Em về qua phương đó
Chiều lạnh ướt sương rơi
Nghe sầu dâng mắt đỏ
Nhớ người tóc buông rơi

Em về qua phương đó
Trời buồn đám mây bay
Thương ta đời phố chợ
Vẫn còn trắng hai tay

Yêu em ngày xưa đó
Môi cười rất dễ thương
Em về qua phương nọ
Đêm dài bóng tối buông

Xa nhau buồn muốn khóc
Mắt ứa đứng trông theo
Áo em mờ cuối dốc
Nghiêng vai sầu hắt hiu

HƯƠNG THIẾU NỮ

Hồn nở trăm hoa ngày mới lớn
Tay ngoan tóc rẽ sách đến trường
Ước mơ em thả ngoài cửa lớp
Trái nhớ bên hàng cây liễu dương

Có thấy tôi không người em nhỏ
Theo từng nhịp guốc dọc đường đi
Mắt tha thiết lắm lời chưa ngỏ
Nhìn thôi cũng đủ, nói năng gì...

Tóc em sợi dài rồi sợi vắn
Trói lòng tôi lại cửa nhà xanh
Làm sao như thề là cánh bướm
Rất tự nhiên đuổi lá đùa cành

Không biết hay cố tình không biết
Tôi đi quen cả sỏi chân người
Nhớ luôn đến cả trường em học
Nhớ tiếng chuông dài giờ ra chơi

Mãi nghĩ tưởng như hề không nghĩ
Miên man hồn rộng nước sông đầy
Thả thuyền mơ ước về bến ấy
Chở mối tình tôi nguyên nếp ngay

Rộn đời tơ tưởng ngàn chân sáo
Hỡi người con gái tuổi tiêu thư
Có ngại ngày qua nhiều mưa nắng
Tôi xin làm bóng mát thay dù

Đời nguyên màu giấy thơm thiếu nữ
Lỡ vấy mực buồn lấm lòng em
Ngàn năm mây vẫn còn bay mãi
Tôi vẫn muôn đời không thể quên

Đà Lạt, 1972

TẶNG VẬT

Dặm trời sương tơ
Một bè mây nổi

Nhà cỏ khuất mờ
Bên bờ dốc núi

Hái nụ hoa mơ
Giữa ngàn tơ suối

Khuê phòng Tiều-Thơ
Gửi hương gió tới

THÁNG CHẠP, ANH VỀ ĐÓ NHỎ

Trời rớt mưa trên đường chiều tháng Chạp
Có hay không, nhỏ ạ, bước anh về ?
Gió thật đầy sao chẳng ấm tay che
Sầu đã xuống nghe buồn dâng trong mắt

Khói xưa quyện bên hồn anh se sắt
Đủ làm anh nhớ nhỏ, nhớ vô vàn
Nhưng cánh hoa sứ trắng rụng bay sang
Xui chân cũng ngưng ngừng qua lối cũ

Nghe phảng phất chút hương người thiếu nữ
Nhưng tháng năm, nhỏ ạ, bước đến trường
Tà áo dài quấn quít gót dễ thương
Mà anh ước sao không là gió thổi

Tháng Chạp về, anh nghe buồn quá đổi
Thời mười ba, mười bốn đã xa rồi
Lúc đời mình như một cánh mây trôi
Là anh tiếc khoảng trời xanh dĩ vãng

Là anh khóc và anh buồn vô hạn
Lòng sao không ngăn được hết nỗi sầu
Giữa muôn đường vạn ngã biết về đâu
Khi son trẻ đời anh xa mất dấu

Tháng Chạp về anh nghe buồn ảo não
Đường nhà phai xác lá dưới chân chiều
Và trong hồn sương xuống lạnh hắt hiu
Thuốc chẳng đủ sưởi đời anh, đó nhỏ.

Mắt anh ứa khóc bao lần đau khổ
Lòng anh sầu chẳng có lúc nào nguôi
Anh về đây, chiều tháng Chạp ngậm ngùi
Trời lộng gió đôi bàn tay giá rét

Anh mãi gọi tên nhỏ ơi tha thiết
Trong cơn mưa bóng chiếc ngã nghiêng về.

12-1973.

THÁNG GIÊNG NGƯỜI VỀ

Về thăm em giữa tháng Giêng
Trời cao mây trắng, bên thềm lá bay
Nhớ người muôn nỗi đắng cay
Nghe lòng tan tác tháng ngày lang thang

Về thăm nắng tháng giêng vàng
Em năm xưa đã sang ngang lâu rồi
Ngắt chùm bông cần trên môi
Bỗng dưng nước mắt ướt ngùi vành khăn

Mấy năm đất lạ phiêu bồng
Nghĩ đời ta chỉ là giòng nước trôi
Mai mạn ngược, mốt miền xuôi
Mơ ngày cố quận ai cười mến thương

Về thăm gió tháng giêng buồn
Mùa bông cũ có còn thơm không người ?

**Biết em nay chẳng của tôi
Giang hồ cũng đủ để đời lãng quên**

9-1972.

Thử em còn sợ sang đường tóc bay

VỀ MỘT MÙA ĐANG TRỞ LẠI

Và gió mang theo bụi phấn vàng
Giữa thành phố cũ gọi mùa sang
Cành hoa gạo xế ngang đường chợ
Rụng đỏ ngày qua xác phấn tàn

Lòng anh trở giấc rất tình cờ
Soi tìm dĩ vãng mặt hồ xưa
Năm tháng trôi theo giòng sương biếc
Đời lạnh buồn như lớp khói mờ

Nhớ những đường chim vẽ cuối trời
Trong chiều se sắt lớp mưa rơi
Thương em áo trắng đời đi học
Êm ấm làm sao một chỗ ngồi

Anh cũng như mưa xuống rất buồn
Đầm đằm oà vỡ những nhớ thương
Ở hành lang cũ mùa học trước
Biết mắt ai hong nắng sân trường ?

Đã bỏ quên xưa góc ghế bàn
Những những tờ thư ám bụi thời gian
Nghe mưa chạnh thấy lòng xúc động
Cả một thời xa lạnh tuổi vàng

Như nước sông đau chảy bỏ nguồn
Xuôi đời vai áo lệch tà dương
Mãi đi giữa đám người phù phiếm
Thơ đại lòng anh rải khắp đường

thuở em còn sợ sang đường tóc bay

Và anh chắc lạ mặt vô cùng
Khi về soi lại mắt em nhưng
Tay anh bé nhỏ ngày tha bạc
Ngăn giữ làm sao trận bão chùng ?

Anh cũng như xe nhớ bến về
Lăn sâu đường bánh mắt đường kia
Giục anh nghĩ đến mùa đang tới
Có tiếng ve ran gọi giữa hè

Đời sống làm anh phụ quê nhà
Quen dần theo lớp bụi đường xa
Rưng rưng mà nhớ mùa Hạ cũ
Rụng xuống lòng anh xác phượng già

BA NĂM MỘT CHUYỆN YÊU NGƯỜI

Qua đò sông nước mênh mông
Lòng nghe tím lạnh cả không gian buồn
Mờ mờ lớp gió chiều hôm
Giữa sông hiu quạnh chập chờn bóng ai ?

Ba năm, một tiếng thở dài
Tay em còn giữ chút hoài vọng xưa ?
Ngõ quê sâu lớp mây đưa
Nhớ em về bước dưới mưa phập phồng

Mai này đời có trở bông
Biết ai trở lại qua sông thăm giùm ?

Tình em sắc những nhất gươm
Nát tan hồn vết thương hờm máu tươi
Chỗ xưa nằm lạnh bóng đời
Ba năm một chuyện yêu người khó quên

MÙA THU QUA NHÀ DUYÊN

Dưới tàn cây sứ trắng mùa bông
Có con chim sáo mới sỗ lông
Vẫn vợ ta đứng buồn trước cổng
Nhìn nắng đầu thu vàng nhớ mong

1971

Sao chẳng như ngày xưa

Sao chẳng nhớ những khi còn hái mộng
Nhưng khi còn mắt đại với môi ngoan
Người bỏ tôi với nẻo về vô vọng
Với cõi lòng sứt mướt những nát tan

Sao chẳng như ngày xưa tình rất đẹp
Rất dịu dàng từng ngón nhỏ tay nâng
Người quên tôi, vui với đời riêng rẽ
Bỏ tôi về như cánh lá trong sân

Sao chẳng giữ thời phượng loan gần gũi
Mà để lòng cách trở lối thâm thương
Sao chẳng còn lời thơm xưa hò hẹn
Để tôi say uống lệ đắng đêm trường

Sao chẳng chút thương tình quay ngoái lại
Mà đứng dừng đem khăn áo qua cầu
Có biết đâu tôi vô cùng nghiệt ngã
Với vết thương se máu buổi ban đầu

Sao chẳng còn như thời yêu dấu đó
Quyến luyến nhau như hoa bướm chung vườn
Mà xui chi con tàu xa bến đỗ
Để tôi buồn đời ga nhỏ tiếc thương

Sao chẳng phải gió về thương cội cũ
Nư uyên ương cùng hơi thở giao cành
Mà đem lòng phụ nhau ngăn lối rẽ
Mà đem tình chia xẻ rất vô tâm

Sao chẳng mãi như ngày xưa yêu dấu
Ấm bàn tay và lòng ấm lại lòng
Nỡ đành quên những hẹn hò hoa gấm
Để lại đời tôi suốt kiếp rêu phong

Sao chẳng đẹp như ngày xưa ao ước
Sao chẳng còn trong ánh mắt của nhau
Trời xui chi chuyện hợp tan tan hợp
Xa người rồi tôi mới biết khổ đau

8-1972

QUA SÔNG CHIỀU ÁO EM VÀNG

Qua sông chiều áo em vàng
Vàng trong tôi vàng cả hoàng hôn sao ?

Nhớ ai sóng nước rạt rào
Chảy đôi bờ vắng một màu ly tan

Hắt hiu lòng gió thu tàn
Chở tình xưa lạnh giữa ngàn lau bay

Qua sông chiều nước sông đầy
Hồn tôi đắm máu màu mây dưới trời

Qua sông chiều chết theo người

THÁNG CHẠP

Tháng Chạp ta về mưa ướt đất
Nhà ai thấp thoáng luống cải vàng
Lòng xưa buổi cũ chiều đông xám
Nghe lạnh muôn trùng mây lang thang

Tháng Chạp ta về đau muốn khóc
Người đi buổi đó áo tang bông
Có đau rồi cũng nhiều nước mắt
Ngày nhớ thương ngày qua mênh mông

Tháng Chạp trời buồn cơn bão rớt
Vai xưa vàng lạnh dấu chim về
Xa nhau dạo đó nhiều chua xót
Và đến Đông này vẫn tái tê

Tháng Chạp ta về thăm phố chợ
Hái đau một nụ hoa cải vàng
Nhà em cửa khép mùa Đông xám
Cho nhớ, nghe buồn lên mang mang.

Saigon, 1970

NGẬP NGỦNG

Em qua che nón làm duyên
Ngày thu rớt lá ngoài hiên ta ngồi
Giật buồn mấy cánh mỏng rơi
Muốn pha mực tím ngỏ lời tương tư

Đà Lạt, 1971

Ở MỘT CHỖ XA XÃM

Xin ngồi lại một chỗ ngồi rất cũ
Để nhìn em mặc áo mới đến trường
Trời buổi sáng xanh non màu lá biếc
Gió trở về quần quýt áo dễ thương

Trong mắt em mùa nắng lên rất đẹp
Sách học trò đầy ấp một mùi hương
Sao chẳng phải là những viên sỏi nhỏ
Lót chân em thân mật lúc sang đường

Ngày rất đẹp nhờ có em trang điểm
Lòng rất vui nhờ có chút tình vương
Tóc bồ kết thả giữa trời hương sắc
Làm tôi yêu đời sống đến lạ thường

Rất lãng mạn nên âm thầm gọi nhớ
Mộng tưởng xanh trên một mặt hồ đầy
Rất đa tình nên chẳng bao giờ ngủ
Mắt giữa trời mơ một mái tóc bay

Xin ngồi lại một chỗ ngồi năm trước
Để nhìn em nhan sắc mới đầu ngày
Với năm tháng vui khuê phòng gương lược
May em còn sót lại chút thơ ngây

Mà tôi đã mất lâu rồi lâu lắm
Bậm môi sâu cho tiếng khóc thối cay

Xin ngồi lại một chỗ ngồi cũ kỹ
Đã mấy năm lặng lẽ chẳng tìm về
Ôi hồng phúc của thời xưa bé bỏng
Tôi còn gì để mắt ủ tay che ?

Nên buồn quá, tôi ngồi như pho tượng
Nghe đời sâu, quanh quẽ gió nghĩa trang

9-1972

THÁNG CHÍN, ĐI NGANG QUA TRƯỜNG HỌC CŨ

Chỗ ngồi bỏ trống khi xưa
Biết ai trở lại đầu mùa học nay ?
Tủ lòng tôi đứng ở đây
Nhìn quanh quất những bóng cây trước
trường

Tôi nghe **xúc** động lạ thường
Khi trong sân vọng tiếng chuông tan giờ

Chỗ nào ngồi ở khi xưa
Mắt bên cửa sổ ngó mưa ngoài trời
Tay buồn lãng mạn xa xôi
Dăm trang giấy trắng đầy lời vắn vơ

Chỗ nào ngồi đó, khi xưa
Tim tôi hồi hộp lúc chưa thuộc bài
Giả vờ chăm chú lắng tai
Là hồn theo gió sân ngoài lang thang

Chỗ nào ngồi sát hành lang
Bàn kê ngay cửa, xéo ngang lớp người
Nhìn nhau che nửa miệng cười
(Đố ai biết được chuyện đôi lứa mình)

Bữa nay đứng lặng lẽ nhìn
Tìm trong ~~đang như~~ bóng hình năm xưa
Đầu ngày tháng Chín đổ mưa
Nhớ người thuở trước vẫn chưa thấy về!

10-73

HÌNH NHƯ

Rất nhẹ người về như là sương
Bàn chân bùa phép rợn con đường
Ta uống say lòng màu áo lụa
Không biết vì men hay vì hương

Cả một mùa đang hoa trắng phơi
Người qua trời đất cũng ngậm ngùi
Muốn níu vai bằng tay gió nhẹ
Sợ tóc ai hờn theo mây trôi

Ơi người giọng mát như là sông
Rót xuống đời mơ chuyện tang bồng
Ơi nắng có buồn hơn đôi mắt
Sao nắng chiều nay nắng chẳng hồng ?

Ai xui hơi thở người là mây
Để hồn tự lự cánh chim bay
Ai xui tình của người là gió
Gió thổi lòng sầu lên ngọn cây

Rất nhẹ người về như bụi mưa
Đủ ướt cả đời tôi ban trưa
Mắt ai có như là sông rộng
Chở lấy tình tôi những chuyến đò

Chỉ tội tôi không là con đường
Cho bước người về đỡ nhớ thương
Nên sầu như những mùa gió lạ
Thổi dạt qua đời lạnh máu xương

BÊN SÔNG HOÀNG HÔN

Chiều nghiêng tâm sự thỗi về
Nghe sông chở lạnh trăm bề đá xưa
Tình nào em đã quên chưa
Sao buồn cứ mãi như mưa xuống đây ?

Một mình ngồi lại ở đây
Mộng kia thoáng nhớ trong cây lá vàng
Giữa trời khói quện mang mang
Căm căm đâu biết người sang bến nào ?

Chiều nghiêng với gió trên cao
Gửi sầu theo dĩ vãng nào xa xôi
Tay ta chẳng giữ được người
Nên thương đau vẫn muôn đời đau thương

Tình kia là tiếng than buồn
(Dù ta cố giấu tiếng buồn thở dài)
Mờ mờ bóng nước chiều phai
Lăn trong sóng vỗ lời ai lạnh sâu

Mộng ai xanh mắt ban đầu
Trăm năm còn giữ vẹn màu chứa chan !

6-73

+

thuở em còn sợ sang đường tóc bay

41

NẮNG THU VÀNG

Nắng mới vàng trên hàng cây biếc
Âm thầm nghe nhớ áo chiều xa
Tiếng chim nào hót khu vườn cũ
Nhắc lòng buồn buổi nọ người qua

Người mãi vui bên trời riêng rẽ
Để lại đời tôi những đau buồn
Đã theo gió cuốn về muôn dặm
Nên sầu rượu chuốc uống tang thương

Bước dưới đôi hàng cây kỷ niệm
Với trái tim xưa đắm máu hồng
Nhắc đến mùa thu nào xa lắc
Biết người năm trước nhớ hay không ?

Người bỏ quên tôi buồn vật vờ
Ôm những giòng sông nước đục ngầu
Mà mơ con thuyền ai viễn xứ
Nghe lòng qua mấy nổi biển dâu

Đời vẫn hoang liêu, đời tan nát
Bởi vẫn đem lòng nhớ xa xôi
Chuyện xưa như những hồn ma cũ
Loáng thoáng về đây gõ cửa đời

Đành đã để tình xuôi vụn lý
Nên ngày tháng lạnh vẫn lạnh thêm
Người chắc quên mùa thu dĩ vãng
Với áo xưa vàng chân gió êm

1-5-73

THƯỞ NỢ

Bờ cỏ xanh xanh
Lay bay như tóc

Chiều em về học
Ngõ xóm quê buồn

Màu bụi hoàng hôn
Mờ phai gót nhỏ
Anh ra đứng ngó
Nghìn dặm trời xưa

Con chim bao mùa
Khóc giòng lệ ứa
Vò tay cọng cỏ
Ngắt vôi bên đường

Gởi chút nhớ thương
Đầy đôi mắt cũ
Giàn hoa mướp nụ
Điểm trắng thu về

Qua mấy ngõ quê
Mờ bay bụi đỏ
Nhớ từ thuở nọ
Áo lụa tan trường

Bằng bước chân sương
Tung tăng bờ cỏ
Giờ người **lên phố**
Hờ hững quên rồi

Nhặt xác hoa rơi
Ép sâu mấy cánh
Đường quê bạc lạnh
Phai màu trắng xưa

Anh khóc bao mùa
Nhớ người thuở trước

thuở em còn sợ sang đường tóc bay

ĐI HỌC MÙA THU

Trên những bước đến trường đầu niên học
Em có buồn trong sương sớm thu không ?
Có choàng khăn ngang cổ mềm thiếu nữ
Có nhớ tôi, người buổi trước tang bồng ?

Trời sắp mưa trong mùa thu tháng chín
Đủ lạnh hồn, đủ ướt áo tiểu thư
Chân bước nhỏ một đời xanh ngô cũ
Rót lòng này những sợi khói ưu tư

Em có tháng ngày bảng đen phấn trắng
Với đôi tay vấy mực tuổi học trò
Tôi có tháng ngày sâu lên dáng núi
Theo gió buồn chim đạt cánh bơ vơ

Em đi học mùa thu mùa khai giảng
Có nhớ tôi thuở trước quá si tình
Đứng hàng lang nhìn mưa bay sợi nhỏ
Nghe rồi lòng bao tâm sự lặng thinh

Em còn đó mùa thu vàng con gái
Soi gương hồng lược chải rất dễ thương
Kể từ khi tôi vào nơi quan tái
Mơ mắt em uống cạn mộng hồ trường

Tháng Chín bụi mưa ướt đường đi học
Uớt tóc học trò, ướt áo nữ sinh
Thoáng bên lòng nghe bật lên tiếng khóc
Nhớ ngày xưa hoa gấm dệt thêu tình

Trên những bước đến trường đầu niên học
Làm se hồn tháng Chín có mưa sương
Em vẫn biết tấm lòng tôi đậm bạc
Nhưng đủ về sưởi ấm những nhớ thương

9-1973

TÌNH CỜ

Sớm mai sương trắng la đà
Sân nhà xưa trở nụ hoa bí vàng
Tình cờ, quá bước ghé sang
Lòng nghe ~~tung~~ động hương hàng xóm em

12-73

KHI ĐI NGANG QUA TRƯỜNG CHÍNH TÂM

Buổi sáng trời hồng như môi hé
Vừa đau bên lòng tôi dễ thương
Những bước chân đầu ngày đi học
Cũng đủ cho đời ngây ngất hương

Trường bé có tường cao cổng kín
Có hàng điệp nở thắm vàng bông
Lớp bé ở lầu hai cao quá
Chẳng đủ tôi vừa đôi mắt trông

Đầu ngày áo trắng vui như bướm
Rộn rã quanh đây những tiếng cười
Tôi đã mất rồi thời niên thiếu
Cực lòng mà nhắc đến, chao ơi...

Buổi sáng trời xanh như màu lá
Ngậm ứa sương buồn đường Huyền Trân
Thích trở lại ngồi bên quán nước
Ngượng ngùng thả mắt chạy quanh sân

Có bao nhiêu cửa trường bé học
Là có bao hồn tôi quần quanh
Ước nhìn mái tóc nghiêng vai nhỏ
Chờ miệng cười ôi thoáng rất tình

Buổi sáng trời trong như mắt bé
Dịu dàng từng cái nguyệt hồ người
Gió cũng lao đao vì bé đó
Chim cũng thất tình, hướng chi tôi

Buổi sáng rung chuông lòng gọi nhớ
Màu má bé hồng hoa móng tay
Nắng về trải dưới chân guốc nhịp
Gieo xuống đời tôi những đọa đầy

pt. 9-1973

NGƯỜI VỀ PHƯƠNG XA

Người về đâu và tôi về đâu
Trời rất buồn nên trời có mưa mau
Một phương này nhớ một phương khác
Người xa rồi ừ nghe bao xót đau

Người về đâu khi trời mưa bay
Tôi về đâu khi sông nước rất đầy
Người về đâu khi đâu cũng nhiều nước mắt
Rót lòng tan nát những đắng cay

Tôi quên người ừ cố mà quên
Đêm sâu, ngày thấp, cuộc tình riêng
Hồn trăm vết cắt người trao lại
Đời âm thầm khan vọng tiếng vạc đêm

Người về đây và tôi cũng về đây
Tình cũng buồn theo chân gió bay
Lời cũng chìm vụn lời ân ái cũ
Môi cũng sầu như men rượu cay

Người về đâu và tôi biết về đâu
Đời năm xưa, đời hôm nay dài dẫu
Gieo trong nhau từng mầm hạt nhớ
Tôi rất buồn và người có đón đau ?

Người về đâu và tôi về đây
Trời có buồn rung nhẹ mấy hàng cây
Tôi đứng bơ vơ trên đường cô quạnh
Rượu chưa mời sao môi đã say ?

Đà Lạt, 11-72

THÁNG BẢY, PHAN THIẾT VÀ MÂY

Tháng bảy tôi về trên đường cũ
Hình như trời cũng sắp vào thu
Ngày lá vàng rơi đầy cổ xú
Nhớ mắt người xanh buổi già từ

Trước cổng nhà ai nhiều hoa nở
Ngõ áo năm nào ngoan rất ngoan
Tháng Bảy tôi về thương với nhớ
Gởi chút sầu theo gió thu buồn

Tôi có những lời thơm áo mới
Bên người một thuở rộn yến oanh
Có nghĩ đời đâu như mây nổi
Như lá vàng thu đến là cành

Tháng Bảy tôi về trên lối nhỏ
Lòng mơ người thả tóc đuôi gà
Tàu đi để lại niềm nhung nhớ
Với những đau buồn buốt sâu ga

Tháng Bảy có nghe mùa mưa tới
Trên đường vừa rét ngọn heo may
Thả thuyền mơ ước về bên ấy
Biết nước sông xưa nước có đầy ?

Tháng Bảy tôi về huồn nảo nuốt
Đường phai màu áo phượng hết hồng
Chút đau ngày cũ người có khóc
Có biết trong lòng đổ máu không ?

27-10-1972

VÀ MUÔN NĂM BÊN THỀM TUẾ NGUYỆT

Có lúc buồn ra nhìn trời đất
Ngỡ đời mình như đám mây bay
Mây tán tác nổi trôi bốn hướng
Đời quàng xiêu giữa cõi đọa đày

Sầu như gió trở mùa se sắt
Áo năm xưa chẳng ấm nổi lòng
Lang thang tưởng mình chai đá hẵn
Ai ngờ còn đủ để nhớ mong

Con chim hót trong vườn buổi trước
Nghe rất buồn như giọt ly tan
Ai cũng mãi chưa về quê cũ
Hoa bí đau chẳng thiết nở vàng

thuở em còn sợ sang đường tóc bay

Hái chiếc lá đưa lên miệng ngậm
Thổi điệu sầu gửi khắp không gian
Mưa không chắc đầy sân bong bóng
Sao mắt ta sông nước ngút ngàn ?

Cứ giữ hoài chút tình dĩ vãng
Ngưỡng vọng về một chỗ xa xôi
Sống phất phơ dưới trời oan-nghiệt
Rượu ngàn đêm chưa hẳn quên người

Nên cứ phải đuổi theo ảo ảnh
Lập lờ trên năm tháng phai tàn
Nên cứ phải như thân tượng đứng
Đợi ai về giữa khói mây tan

Có lúc buồn ra nhìn sao rụng
Nghe trong lòng lạnh bước người qua
Dấu bước nhẹ đủ làm chéch choáng
Một mái đời có bóng nhện sa

Buồn cứ thế mỗi ngày mỗi lớn
Đề trên lưng trăm mối phũ phàng
Ta như con ngựa già vô chủ
Đứng giữa đồng đại hạn khô khan

Có lúc buồn nhìn trăng mà khóc
Tiếng thở than thác dội xuống lòng
Ai xa xăm chưa hề trở lại
Để nghìn năm gió thổi vườn không

Chẳng biết làm thế nào giữ được
Dù lòng ta bát ngát đất trời
Người hút sâu giữa giòng tằm cá
Ngồi thả cần chỉ thấy bèo trôi

Chỉ thấy mộng chập-chờn cánh bướm
Quanh đời ta nghiệt ngã mong chờ
Và muôn năm bên thềm tuế nguyệt
Khóm hoa nằm nở cánh bơ vơ

TAN THEO NHỮNG CƠN MƯA ĐẦU MÙA

1

Mùa mưa về đó *nhỏ*
Trời lạnh chắc lạnh thêm
Anh nằm trong chăn mỏng
Thì thầm đọc tên em

Thì thầm gọi tên em
Mờ mờ căn nhà trọ

Mùa mưa về đó *nhỏ*
Anh còn mãi lênh đênh
Thân ngựa già mỗi vó
Trên dốc phố cao nguyên
Trên dốc núi chênh vênh
Nhớ cánh đồng xanh cỏ
Nhớ em và nhớ em !

2

Nhớ ơi, là nhớ ơi

Mùa mưa về rồi đó

Bốn phía sân trường em

Có rào hàng giậu nhớ

Làm sao để mà quên ?

Bóng hình xưa bé nhỏ

Bóng hình xưa bé nhỏ

Chạy quanh góc sân chơi

Chạy quanh thăm nhung đời

Bằng chiếc xe đạp đỏ

Nhớ ơi là nhớ ơi !

thước em còn sợ sang đường tóc bay

59

3

Anh ôm hồn lầy lội
Mưa suốt suốt ngậm ngùi
Em, Saigon xa lắc
Tháng ngày mãi rong chơi
Tháng ngày sống thanh thơi
Giữa đám đông thiên hạ
Anh với một ghế ngồi
Hầm hiu trời xír lả
Nhỏ ơi, là **nhỏ** ơi !

4

Mùa mưa về rồi đó
Chiều bệnh hoạn nằm đây
Gọi tên em đỡ nhớ
Mưa xuống lạnh nơi này
Làm sao em biết hờ ?

Anh một thằng thất chí
Đời boi bấn công danh
Em vòng rào sân học
Chân vui đời trâm anh
Có bao giờ em khổ ?
Mắt buồn hết long lanh
Mắt sầu lấm mưa quanh

6

Mùa mưa rồi đó nhỏ[?]
Trời~~ư~~ núi mù sương
Nằm ôm con tim bệnh
Nhớ nhỏ[?], nhớ lạ thường

Nhớ em trời Saigon
Đạp xe vòng phố xá

Mưa, nơi này lạnh hơn!

MỤC LỤC

<i>Mùa mưa em qua phố</i>	7
<i>Đề nhớ lúc xa người</i>	8
<i>Vườn nguyệt phai</i>	10
<i>Thuyền xa</i>	12
<i>Tháng Bảy Dalat và Tôn Nữ</i>	13
<i>Muôn trùng</i>	15
<i>Hương thiếu nữ</i>	17
<i>Tặng vật</i>	19
<i>Tháng Chạp anh về đó nhỏ</i>	20
<i>Tháng Giêng người về</i>	22
<i>Về một mùa đang trở lại</i>	24
<i>Ba năm một chuyện yêu người</i>	27
<i>Mùa Thu qua nhà Duyên</i>	28
<i>Sao chẳng như ngày xưa</i>	29
<i>Qua sông chiều áo em vàng</i>	31
<i>Tháng Chạp</i>	32
<i>Ngập ngừng</i>	33
<i>Ở một chỗ xa xăm</i>	34
<i>Tháng Chín đi ngang qua trường học cũ</i>	36
<i>Hình như</i>	38
<i>Bên sông hoàng hôn</i>	40
<i>Nắng thu vàng</i>	42
<i>Thuở nọ</i>	44
<i>Đi học mùa thu</i>	46

<i>Tình cờ</i>	48
<i>Khi đi ngang qua trường Chính Tâm</i>	49
<i>Người về phương xa</i>	51
<i>Tháng Bảy, Phan thiết và mây</i>	53
<i>Và muôn năm bên thềm tuệ nguyệt</i>	55
<i>Tan theo những cơn mưa đầu mùa</i>	58

THUỞ EM CÒN SỢ SANG
ĐƯỜNG TÓC BAY THI PHẨM
TRẦN VĂN NGHĨA GỒM NHỮNG
BÀI THƠ VIẾT VÀO THỜI CÒN
ĐI HỌC DÀNH TẶNG CÁC EM VÀ
BẠN BÈ CỦA TÁC GIẢ. BÌA ĐỊNH
TIẾN LUYỆN. CƠ SỞ AN LẠC
XUẤT BẢN LẦN THỨ NHẤT
GỒM 500 BẢN THƯỜNG VÀ 30
BẢN ĐẶC BIỆT. MỌI LIÊN LẠC
VỚI TÁC GIẢ XIN THƯ VỀ ÔNG
TRẦN VĂN NGHĨA SỐ 10 ĐẠI
LỘ TỰ DO BẢO LỘC. GIẤY PHÉP
SỐ 6145/74/BDVCH/PHBCNT/
ALP/TB. PHÁT HÀNH NGÀY
10 THÁNG 01 NĂM 1975

Duyên Anh viết cho Thơ Trần Văn Nghĩa

Những ai đã làm thơ mà chẳng có những bài thơ thuở còn e ngại? E ngại trên đường thơ, e ngại trên đường yêu. Nỗi e ngại dấu chứa đầy thơ lên cao đích của thơ vẫn là cơn gió nhẹ thổi vào hồn ta khiến ta bồi hồi như thể một ánh lửa soi sáng một khoảng kỷ niệm quên lãng. Trần Văn Nghĩa với *Thuở em còn ngại sang đường* tóc bay dẫn ta về khung trời nhỏ bé xưa, nơi ấy, ta vụng dại tỏ tình, ta khờ khạo yêu mê, ta ngu ngơ giận hờn và ta hồn nhiên buồn bã. Tôi thích thơ Trần Văn Nghĩa vì thơ Nghĩa còn nguyên vẹn những rung động chân thành của đầu đời niên thiếu.

DUYÊN ANH